

MORGENAVISEN Jyllands-Posten

Chefredaktion: Jørgen Ejbøl (ansvarhavende),
Ulrik Haagerup og Carsten Juste

Direktion: Jørgen Ejbøl (administrerende),
Jens Bruun og Svend Dam

Udgiver og tryk: Jyllands-Postens Fond - Jyllands-Posten A/S
8260 Viby J. Telefon 87 38 38 38

Jyllands-Postens øvrige telefonnumre findes på side 2

Påske på Jorden

BÅDE Kingo og Grundtvig lod forårsolen være et billede på den opstandelse, som er påskens budskab, fordi påsken falder, når vinteren er omme.

Så længe verden står, nu efter vinter kommer vår, sang Grundtvig, og det er nok stadig sandt, selv om foråret lader vente på sig med bidende nattefrost, sneens snævsede spor og en himmel, der har svært ved at bestemme sig. Det eneste lyspunkt i de tidlige april-dage har omtrent været den underlige komet, som er drønet forbi Karlsvognen, kogalskab og krisetale, og som for en stund har skænket de travle mennesker, der helst gransker de nære navle, en flig af rummets gåde.

Men skulle den gyldne sol forblive bag Kingos kulsorte sky, hvad man ikke tør udelukke i årets vejr-lig, betyder påsken dog lys og liv tillige. For påsken fortæller, at Gud sendte sin søn til den syndige Jord, og at Jesus lod sig korsfæste og gav sit liv for at befri mennesker for fortabelse og for dødens magt.

Jesu opstandelse tilsiger mennesker, at den, der tror, skal leve, om han end dør. Det er påskens virkelighed.

Men også påskens under, som er ubegribeligt, hvis man vil forstå det rationelt. Det skal heller ikke forstås, for Guds nåde skal ikke forklares. Guds nåde er selve forklaringen.

For den, der hænger på korset, melder tvivlen sig. Jesus var allermost menneske, da han blev pint og henrettet med Romerrigets barbariske metode og i sin smertes ensomhed råbte de ord, som er nådens stemme: »Min Gud, min Gud! Hvorfor har du forladt mig?»

Det er korsets slutord både i Matthæus- og i Markusevangeliet, mens Lukas kan berette, at Jesus kom ud af denne verden i den time, da der faldt mørke over hele Jorden, med ordene: »Fader, i dine hænder betror jeg min ånd.»

Således står den kristne kirkes menneskestemme splittet mellem anfægtelse og tro. Mens Jorden endtydigt skælver i evangelisternes hukommelse, er Jesu ord forskellige, men begge beretninger taler sandt, for de afspejler den virkelighed, som er grundkær i menneskelivet, i en historisk romersk provins og i dagens Danmark: At selv det bedste liv både er at lide smerte i den dybeste fortvivlelse og at kunne overgive sig til fortrosthedens fred. I dette rum, i sin gerning og med sin død på korset forsonede Jesus mennesket med Gud og skænkede det syndernes forladelse. Det er påskens virkelighed.

Hvad opstandelse er, har vi, som professor Lindhardt sagde det i sin berømte og dengang i halvtredserne berygtede tale om det evige liv, ikke den svageste forestilling om. Hans tale vakte til gengæld en opstandelse, som var til at tage og føle på, skønt han alene rokkede ved de forestillinger og billeder, mennesker har skabt sig, og jo slet ikke ved det egentlige, som tværtimod blev klarere.

»Troen på sjælens udødelighed er bare grækernes overtro, og troen på de kæres gensyn i himlen, hvor Herrens venner skal mødes, er bare

fromme fantasier, som vi elsker at kæle for, fordi vi bilder os ind, at de er virkelig trøsterige,« sagde P. G. Lindhardt. »Vi er ikke langt fra at anse os for de ynkværdigste af alle mennesker, hvis vi ikke havde det håb at se hen til og synge »tænk når engang«, som om fremtiden var vor.»

Men, fortsatte Lindhardt, »opstandelsestro er ikke fremtidstro, men gudstro, ikke et forsøg på at redde sig en tilværelse ud over den, som er os beskåret, men er just vor bekendelse af, at vi ingen anden tilværelse har end den, Gud har undt os.

Opstandelsestroen siger om fremtiden kun, at fremtiden er Guds, for hans er riget og magten og æren, så vi skal ikke bekymre os og beklage os, som vi jo måtte gøre, hvis vi havde en fremtid at bekymre os for og ængstes ved eller stille forventninger og krav til. Men vi er blevet frie for at bekymre os og fritaget for at beklage os og frie til at vente alt godt af Gud, som han vil unde os det.»

Påskeevangeliet bud er med Lindhardts kloge ord, at vi skal leve det liv på Jorden, som er os beskåret, og i den frihed, som giver os selv ansvar. Vi kan i vore handlinger ikke erhverve en kødets opstandelse i et himmerige, men vi kan ved at erkende, hvad vi gør galt og sone det, få del i en menneskelig opstandelse herude, genvinde, hvad vi tabte i værdighed.

Den soning har Tolstoj skrevet om i sin roman »Opstandelse«, hvori en uskyldig landsby pige bliver prostitueret og giftmorder, fordi hun forføres og svigtes af en ung fyrste, der forelskede sig i hende. Da hun kommer for en domstol og dømmes til et straffeforhold i Sibirien, er fyrsten en af nævningene. Det går op for ham, at han er medskyldig, og han følger hende for at sone sin brode. Først vil hun ikke vide af ham, men indser, at han i sin syndserkendelse og kærlighed løfter hende som i en opstandelse ud af fordævelse og selvlede.

Også denne påskes mediebrag af en bog, Peter Høegs »Kvinden og aben« handler om syndserkendelse og om den kærlighed, der modner mennesker og bringer dem derhen, hvor alting ventes i naturens orden. Peter Høeg skildrer et samfund, hvor liv er forvandet til materialisme, og hvori mennesker i jagt på nydelser og selvudfoldelse korsfæster den Jord, de skal leve på.

Som alle moralske bøger har også »Kvinden og aben« et budskab, og i sin reneste lutring handler det om, at Gud ikke blot skabte mennesket, mand og kvinde, men allerførst himlen over os, den Jord vi lever på og dyrs og planters rigdom.

Hvis Bibelens skabelsberetning er gået lidt i glemmebogen, kan Peter Høeg bringe os tilbage til livets sammenhæng. Vi har godt af en jordisk opstandelse til forståelse af det liv, vi er sat til at værne om, så længe vi har del i det. For først når vi uden forfængelighed forstår den store helhed, vil hver enkelt af os med Karen Blixens ord »i sit hjerte føle hvor rig og forunderlig denne ene ting er: mit liv«.

Glædelig påske!

Ødelæg narkomafiaens marked

Af Gunnar Thorlund Jepsen, professor, Institut for økonomi, Aarhus Universitet

DET GLÆDER mig, at læge Sven Bugge 15/3 - om end lidt bedrevidende - interesserer sig for mit forslag til at tage bunden ud af det illegale marked for hårde stoffer.

Det glæder mig mindre, at han - i stedet for at tage stilling til forslaget - forsøger at nedgøre det ved at tale om noget andet, nem-

lig alkohol- og medicinmisbrug, der misbrugs-mæssigt er et langt større problem.

At de hårde narkomaner, der er »hooked« på heroin eller kokain eller amfetamin, er et mindretal af stofmisbrugere, hvis man medtager alkohol og sovemedicin o.l., er naturligvis korrekt, men sagen uvedkommende. At de hårde narkomaner også tager sovemedicin og andre supplerende stoffer, blandt andet når abstinenserne bliver for slemme, og de ikke kan få f. eks. heroin nok, er også rigtigt og stadig sagen uvedkommende. Det afgø-

rende er, at det er heroinen (eller kokainen eller et andet hårdt stof), de er »hooked« på. Det er derfor, de stjæler og røver og til tider slår ihjel for at få dette specielle stof.

Og det er de hårde narkomaner, der er narkomafiaens bedste kunder. Uden dem ville den internationale narkomafia vige uden om Danmark. Og det er naturligvis helt afgørende for vort land. Og derfor skal vi ødelægge dette marked. Thi vi vil ikke have internationale gangstere her.

Men vi skal også tilbyde narkomanerne at få deres nødvendige stoffer i be-

handlingen for at hjælpe dem til et værdigt liv. I Witness i England bevirkede fri offentlig narkodotering, at pusherne forsvandt, at antallet af narkomaner faldt, og at dødelighed og sygdomsspredning af AIDS ophørte.

Jeg forstår ikke Sven Bugges defaitisme. Jeg vil i øvrigt gerne henvise ham til Den Almindelige Danske Lægeforenings synspunkter, der er anderledes positive og konstruktive (se f. eks. Ugeskrift for Læger 31. januar 1994, nr. 5), og som har medført, at man i dag i lægekredse går ind for offentlig dosering.

Søndagsordet

Af Agnete Brink, sogneprest ved Vor Frue Kirke i Århus

Mening til livet

■ Det holder aldrig op med at forundre, hvor lidt der er.

Mattæus fortæller godt nok om, at stærke kræfter er på spil, at jorden skælver, da en engel træder ned og vælter stenen væk fra graven, så Maria Magdalene og Maria kan se, at graven er tom, og få at vide, hvorfor den er det: »Han er ikke her, han er opstået.»

De får et tegn: den tomme grav, og de får et ord: »Han er ikke her, han er opstået.»

Men englen viser dem ingenting, for Det nye Testamente tier, når vi kommer til opstandelsen. Det, der skete i gryet, har ingen set, det er Guds: Skjult for menneskers øjne stod solen ikke op alene denne morgen.

Ingen kan afgøre om det, der skete den morgen, var virkeligt eller indbildt, men opstandelsens virkelighed afhænger da heller ikke af, hvad der kan konstateres konkret, men af om den sandhed, der dengang lyste ud fra Jesu liv og skæbne, og som forandrede de menneskers liv, som lyset faldt på, også i dag lyser, så vi kan høre ordene som talt til os. Og da har vi flyttet os fra selve begivenheden opstandelse til at tale om, hvad opstandelse betyder.

Den betyder, at Kristus lever, og at han derfor kan være hos os i sit ord i dåb, nadver og bøn. Og det betyder, at der bag al den død og tilintetgørelse, som vi erfarer, er en levende Gud, som lader det ende med liv og ikke med død.

Jeg tror, de fleste mennesker bevidst eller ubevidst håber, at det er netop sådan. Når man står ved en af sine kærtes kiste, er tanken om, at de forsvinder ud i mørke og intet, ikke til at bære, og det er da også op herimod, at vi ud fra kirken opstandelsestro hæver, »at af jorden skal du ingen opstå.«

Det peger på en anden ting ved opstandelsesbudskabet, nemlig at det giver mening til det liv, som vi lever nu, fordi det om dette liv hæver, at det ikke er tilfældigt. Det kommer ikke fra ingenting, og det vender ikke tilbage til ingenting, det kommer fra Gud, og det vender tilbage til Gud.

Det fratager ikke dødens uafvendelighed og gru, men opstandelsesberetningen er fortællingen om, at der er gjort noget ved uafvendeligheden og gruen. Skal opstandelsesbudskabet ord lyse for en, så kræver det, at vi opgiver at gennemskue og overskue (og dermed vel egentlig også at ville frelse) vort eget liv. Det kræver, at vi forlader troen på, at vi er vore egne, og at vi i stedet overgiver os til det håb, som her blev tændt for mennesker.

Der er altså et krav indeholdt i dette, men der er også befrielse i det, fordi vi ved, hvis vi da ellers vil vide det, at alt bliver sygt og til døden elendigt, der hvor mennesker kun vil råde selv.

Jesus opgav at råde selv, han lod Gud råde for sig, derfor er opstandelsen også Guds værk og Guds virkelighed.

Men betydningen for os er, at alle vi, der tvivler, og som ofte mener, vi kan klare os selv og derfor ikke rigtig vil vide af Gud, at vi på trods af det, i lyset af hvad der skete denne morgen, har lov at vente det umulige: »At vi kan lægge vort dødsdomte liv i hans hånd og bede ham rejse det af graven.« (Helge Skov).

Det er, hvad ordene »Kristus er opstanden« betyder.

Glædelig påske.

- SLÅ DEN NED..!

Statsminister Poul Nyrup Rasmussen har bebudet et politisk udspil i den interne debat i Socialdemokratiet

POLITIK-
PÅ
VRANGEN

Politikkens væsen er tvang og ambition. Altid holder samfundets mægtige fat om lov og regeringsudøvelsen, fastslår Steen Steensen. Derfor udgør politik den lille mands naturlige fjende.

Politiks sande væsen

Af STEEN STEENSEN, adjunkt, Vesterled 11, Ranum

HAR POLITIK nogensinde bidraget til at højne velstanden, friheden, ligheden og retfærdigheden?

Nej og atter nej, politik udgør et instrument for undertrykkelse og udbytning. Politikens væsen er tvang og ambition. Altid holder samfundets mægtige fat om lov og regeringsudøvelsen. Politik er et redskab i den herskende klasses hænder. I parlamentene sidder vinderne i den sociale kamp og overvejer deres interesser. Politik udgør den lille mands naturlige fjende.

Politikerfrie zoner

Velstand er ikke en frugt af politik. Den frembringes af arbejdende menneskers produktive indsats. I fri konkurrence på et frit marked forøges de materielle ressourcer. Velstand i bredden forudsætter en passiv stat. Individet, hjemmet, ejendommen og arbejdet må omgives af politikfrie

zoner. Handelfrihed udgør velstandens egentlige kerne. Selvbestemmelse skaber arbejdsglæde, kreativitet, stolthed og livsmod.

Handlingsplaner, restriktioner og overvågning ydmyger de arbejdende og slår de økonomiske grundlove i stykker. Politik er ikke løsningen på et problem.

Politik selve problemet

Politik er selve problemet. Man kan ikke løse økonomiske problemer med politiske midler. Går der politik i noget, går der kuk i noget. De selvregulerende kræfter er derimod rationelle. Markedet rummer en visdom, der overgår politikmagtes og planlæggeres begrænsede klogskab. Magt og marked forholder sig til hinanden som ild og vand. Frimarkedet beløber

markedet til. Politik drejer sig om magt. Denne kraft kan aldrig være frihedsorienteret. Magt vil styre og tvinge. Politik fordrer lydighed.

I den atmosfære kvæles friheden. Træffes der beslutninger på et givet område, må de berørte mennesker ikke selv træffe beslutninger inden for området. Selvbestemmelsesretten indskrænkes. Altså gælder sætningen: Jo flere politiske beslutninger, der træffes, des mere frihed inddrages. I et demokratisk samfund spiller politikere ikke nogen aktiv rolle.

Men ligheden?

Er politik ikke lighedens redskab?

Nej som sagt, det kan umuligt forholde sig sådan. Politik er vinderklassens ønske. Markedet derimod

lovgivningen, skattelovene eksempelvis. Ressourcer overføres fra de arbejdende til de vegeterende, fra ydere til nydere. Den politiske klasse opbygger en særstilling og befæster den. Politisk aktivisme skaber et klassesamfund.

Politik og retfærdighed udgør ligeledes modsatte størrelser. Når politikens væsen er undertrykkelse, udbytning, ufrihed og ulighed kan en etisk orden ikke ad den kanal bringes til veje. Ideologisk hænger magt og moral imidlertid sammen. De herskende må nødvendigvis fore sig frem i etiske gevanter. Det moralske herredømme legitimerer magten. Mister overklassen initiativet på dette felt, træder nye herrer ind på scenen.

Selve ondets rod

Den, der har magten, har også retten, herunder definitionsretten. Politik defineres derfor af det ledende lag som en human reaktion på uretfærdigheder i samfundet. Denne tale er komplet falsk. Glem ikke ideologiens funktion! Den ideologiske retfærdiggørelse af politikmagterne skal dels give politikmagterne en god samvittighed og dels tilsløre udbytningens virkelighed.

Politik er ondets rod. Politik tager penge og frihed fra arbejdende mennesker. Politik og stat grundfæster et ulighedssamfund. Politik er legaliseret uretfærdighed.

»Politik er ondets rod. Politik tager penge og frihed fra arbejdende mennesker. Politik og stat grundfæster et ulighedssamfund.

Socialistisk skolepolitik

Af Mogens Jørgensen, Kærrgårdvej 43, Hvidovre

I JP 30/3 er anført, at for mange søger i gymnasiet.

En meget kendt socialdemokratisk undervisningsminister ødelagde for mange år siden den danske skolestruktur, idet hun fjernede mellemuddannelserne.

Alle skulle være lige dumme.

En mellemskoleeksamen var et godt grundlag for en læreplads i administrationen, en realklasse var en solid grundlag for en videreuddannelse til en administrativ lederstilling. Disse platforme blev fjernet med det resultat, at enten måtte en elev afstå fra enhver uddannelse, som var en platform, eller også måtte han/hun arbejde sig igennem gymnasiet.

Dengang søgte kun elever, som ønskede - og havde evner - til en universitetsuddannelse gymnasiet. Nu er gymnasieuddannelsen forladt, fordi det er den eneste, der giver en rimelig basis for en fremtidig tilværelse, og elever, som ønsker en videreuddannelse, har kun mulighed for at gå denne vej, inkl. HF og HH uddannelser, så gymnasierna belastes urimeligt.

Når man samtidig ned-

bryder folkeskolens lærere muligheden for at undervise på en måde, som gør eleverne egnede til en passende fremtidig uddannelse, er det ikke så mærkeligt, at man nu taler om mangel på kvalificeret arbejdskraft.

Er der da ikke en fornuftig politik med styrke, som kan få gennemført en skoleuddannelse for vore unge, som giver dem de muligheder, de har krav på.